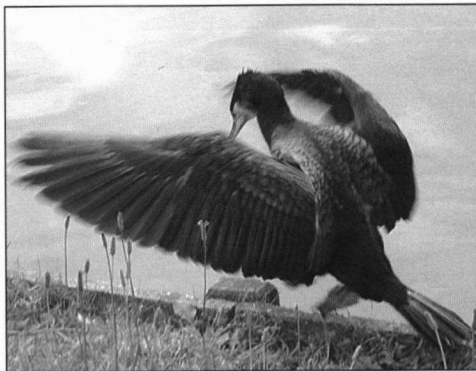

Aalscholvers in de mist

Het Noorderplantsoen in de stad Groningen is een prachtig park, ontworpen in Engelse landschapsstijl. Er zijn hoogteverschillen, kronkelende paden en waterpartijen, zachtglooiende grasvelden en geraffineerde kleurschakeringen in de beplanting waarmee extra diepte wordt gesuggereerd. Het is een tijdloos plantsoen. In de zomer lijkt je zo een schilderij van de zeventiende-eeuwse barokke schilder Nicolas Poussin binnen te stappen. In de winter, als de vijvers dichtgevroren zijn, doet het landschap aan Pieter Breughel denken, zestiende-eeuws. De meest sprookjesachtige taferelen doen zich echter voor als het plantsoen in nevelen is gehuld door een dichte mist. Dan ademt het park de geest van Tolkien of lijkt het door Marten Toonder omgetoverd te zijn in een eng bomenbos waar ieder moment prehistorische pterosaurussen over je hoofd heen kunnen scheren op weg naar onbekende verten.

Het is mistig en duister in het plantsoen. Een verloren meeuw zoekt klagend zijn weg. Vaag zie ik de omtrekken van een Aalscholver die visjes aan het vangen is. Ik probeer voorzichtig dichterbij te komen maar het beest

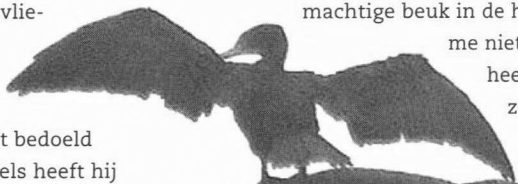
zwemt schuw van mij weg. Af en toe verdwijnt hij een kleine tien tellen onder water om een eind verderop weer boven te komen. Iedere keer als hij onder water is neem ik een spurtje in de hoop hem zo te kunnen inhalen en doe net of mijn neus bloedt als ie weer boven komt, maar hij heeft het in de gaten en neemt mij in de maling door onder water ineens veel sneller te gaan zwemmen. Ik ga steeds harder lopen en hij gaat steeds sneller zwemmen. Totdat ik hem uit het zicht verloren ben. Buiten adem ga ik in het vochtige gras zitten en droom weg in ijle nevelen.

Ineens zie ik hem over mij heen vliegen. Dat is een mal gezicht, een vliegende Aalscholver, ik moet er altijd een beetje om lachen. Ik geloof niet dat de schepper dat bedoeld heeft met die vleugels. Die vleugels heeft hij alleen maar gekregen om ze aanstellerig te spreiden zodat de beschaafde wereld weet van welke kant de wind komt. Als een soort kerkhaantje, zeg maar. Ik probeer hem in zijn vlucht op de foto te zetten, maar voordat mijn Minolta scherp heeft kunnen stellen is hij in de top van de hoogste boom neergestreken. En ja hoor, hup, daar gaan die mallotige vleugels weer in de spreidstand. Het is noordwestenwind.

Met mijn camera in de aanslag slenter ik in de richting van de

machtige beuk in de hoop dat hij me niet in de gaten heeft. Maar zelfs vanaf grote hoogte volgt hij iedere beweging van mij wantrouwend. Ik sluip om de boom

heen en verstop me aan de andere kant achter wat struiken. Hij draait zich naar mij om zodat het nu ineens zuidoostenwind lijkt.

Een eenzame wandelaar die voorbij komt volgt verbaasd mijn blik en neemt waarschijnlijk alleen maar de omtrek van een treurbeuk in de mist waar. Ik krijg een stijve nek van het omhoogkijken. Het beest lijkt geen aanstalten te maken om fotogeniek op te vliegen. Na een uur

gaat hij zijn veren oppoetsen, overdreven grondig. Ik begin koukleumend heen en weer te lopen, waarop hij direct stopt met poetsen om mij weer argwanend in de gaten te houden.

Het wordt nu toch echt heel kil en de schemering valt. Het plantsoen lijkt verlaten. Alleen de Aalscholver, de mist en ik. Ik geef het op, want ik wil voor de kachel. Op weg naar huis klapwiekt de Aalscholver over mij heen en laat ten afscheid een kledende plak drek vallen.

